

[Niels Helveg Petersen]

fremkomst, men jeg synes alligevel, det er et skridt på vejen.

Arbejdsministeren sagde, at en af forslagens svagheder var, at det kun omfattede en ringe del af arbejdsmarkedet. Ja, det er et forslag, der med det sigte, som jeg nu har refereret flere gange, udelukker visse dele af det samlede arbejdsmarked, bl. a. de offentligt ansatte. Det har vi ikke gjort noget forsøg på at skjule. Vi opfatter spørgsmålet om andele i overskud, i de værdier, der skabes, først og fremmest som et problem, der vedrører det private arbejdsmarked. Men så ringe en del af det private arbejdsmarked er det nu ikke. Hvis forslaget omfatter anpartsselskaber, aktieselskaber plus andre virksomhedsformer, når vi op på, at det er, skal vi sige i hvert fald 70 pct. eller mere af det samlede private arbejdsmarked, som direkte er omfattet af forslaget, med mulighed for mere, hvis man vinder gode erfaringer og kan udstrække ordningen også til virksomheder med mindre end 50 ansatte.

Jeg forstod på arbejdsministeren, at regeringen nu meget nøje overvejer betænkningen om lønmodtagernes medejendomsret, at regeringen endnu ikke har gjort sin holdning op, og at arbejdsministeren endnu ikke helt vidste, om regeringen også ville nå til et positivt resultat af sine overvejelser. Det håber jeg regeringen gør, og jeg synes også, at regeringspartierne som regeringspartier er forpligtet til det. Jeg synes, de er forpligtet til at have en eller anden fælles holdning til de problemer, der er nævnt i betænkningen, hvis det skal være muligt at diskutere disse ting seriøst. Derfor vil min opfordring til regeringspartierne være, at de søger at afklare deres holdning, og jeg vil føje til, at jeg tror, en sådan afklaring fra regeringspartierne side kan få betydning for afviklingen af forårets overenskomster og i det hele få betydning for forholdet mellem lønmodtagere og kapitalejere i det lange løb. En afklaring af regeringspartierne holdning kan være med til at lægge grunden til en positiv udvikling.

Jeg er klar over, at jeg ikke får noget svar fra regeringen og regeringspartierne på, hvornår man er færdig med disse overvejelser. Jeg skal lade være med at forsøge at presse for et sådant svar, som jeg ikke kan få i dag, og kun understrege, at set fra det radikale venstres synspunkt er det meget påkrævet, at regeringspartierne gør deres stilling op, og at

de i dette spørgsmål, som jo er med til at belaste forhandlingerne på arbejdsmarkedet, har en eller anden holdning, som kan bidrage til, at forhandlingerne på arbejdsmarkedet kommer ud af det dødvande, som de er kommet ind i, endnu før de er begyndt.

Til hr. Kaj Poulsen vil jeg godt sige, at meningen med at forsøge at udstrække samarbejdsaftalen til den del af arbejdsmarkedet, hvor den ikke fungerer i øjeblikket, er selvfølgelig ikke dermed at lovfæste de bestemmelser i hovedaftalen, som er forhandlingsstof, men udelukkende at sikre den øvrige del af arbejdsmarkedet rettigheder, når det drejer sig om samarbejdsudvalg.

Så siger hr. Kaj Poulsen, at det er en hån – eller hvordan han nu udtrykte det – at vi lader de offentligt ansatte være udenfor. Her er jeg nødt til at sige til hr. Kaj Poulsen, at når sigtet med en ordning skal være at sikre lønmodtagerne andel i de værdier, der skabes, må det nødvendige resultat blive, at de offentligt ansatte falder uden for ordningen. Ingen kan være mere medejer af offentlige institutioner end andre. Ingen kan få et overskud af offentlig virksomhed, hvor et overskud ikke kan opgøres. Det overskud, der er af undervisning, er børns indlæring. Det overskud, der er af hospitaler, er helbredelse af de syge. Der er ikke noget økonomisk overskud, og med det sigte, som ligger i forslaget, er det derfor ganske naturligt og logisk, at de offentligt ansatte falder udenfor. Til gengæld er der så som bekendt, som det også fremgår af diskussionen, et betydeligt behov for at få forbedret reglerne for de offentligt ansattes medbestemmelse.

Til hr. Glistrup vil jeg først sige, at jeg morer mig lidt over dette med, at vi skulle være mestre i forurening i lovforslagstitler. Jeg husker, at for ikke særlig længe siden fremsatte fremskridtspartiet et forslag om afskaffelse af arbejdsløsheden og betalingsbalanceunderskuddet over for udlandet. Det var jo en stærk titel for et forslag, som, om jeg så må sige, derved blev solgt under en helt forkert betegnelse. Der er intet som helst forkert i de betegnelser, som ligger i titlerne. Dette er forslag om øget medbestemmelse for de offentligt ansatte og om medeje for de ansatte i den private sektor.

Hr. Glistrups indlæg var til det yderste vulgærkapitalistisk. Over for beskyldningen om, at det skulle være os, der var særlig livs-